

פי תשא - תוכן ענייני הפרשה

- א. מנין ישראל על ידי מטבעות "כסף הכפורים" (ולא על ידי ספירת בני ישראל).
- ב. מצות תרומת מחצית השקל (ל).
- ג. מצות עשית הכיור וכו' ורחיצת הפהנים את ידיהם ורגליהם לפני העבודה בבית המקדש (ל, י"ז-כ"א).
- ד. מצות הכנת שמן המשחה וקטרת הסמים, ואסור לזרים לעשות כמתכונתם (ל, כ"ב-ל"ח).
- ה. מנוים של בצלאל ואהליאב לעשות מלאכת המשכן וכליו.
- ו. אזהרה מיחדת על קדשת השבת (ל"א, י"ב-י"ח).
- ז. מעשה העגל (ל"ב, א'-ו).
- ח. משה יורד מן ההר ושובר את הלוחות, הענש לעובדי העגל (מיתא בחורב, ובידי שמנים ובשתית המים) (ל"ב, ט"ו-ל"ח).
- ט. משה עולה להר סיני בפעם השנייה, שם הוא מתפלל ומבקש את סליחת השם על חטא העגל (לג, א-כג).
- י. משה עולה להר סיני בפעם השלישית. הגלוי של י"ג מדות של רחמים והסליחה על חטא העגל (ביום הכפורים).
- יא. הברית עם בני ישראל, ומצות זהירות מהגויים עובדי עבודה זרה, שמירת שבת ומועדים, מצות בכור אדם ובכור בהמה, ואסור בשר בחלב.
- יב. לאחר רדתו מן ההר "קרו עור פני משה", ולאחר שהיה מלמד את ישראל תורת השם, שם מסוה על פניו.

לקט מתוך 'אלקטה באמרים':

- * בארבעים יום ששהה משה רבינו במרום לקבל לוחות שניות, צמו בני ישראל כל יום וביום האחרון צמו גם בלילה לפניו. למחרת עלו להר ובכו לקראת משה רבינו, והוא בכה לקראתם, ועלתה בכה זו לפני הקדוש ברוך הוא. באותה שעה נתגלגלו רחמי הקדוש ברוך הוא וקבל תשובתם. ונשבע שבזכות בכה זו יהיה להם יום בכי של שמחה על כפרת העוונות - יום כפור (ילקוט שמעוני כי תשא, רמז שצ"א).
- * בני ישראל קבלו על עצמם את ענש המיתה כדי לכפר על עון העגל (רמב"ן שמות ל"ג, ו).
- * 'ישראל קבלו על עצמם מיני צער מדה כנגד מדה', כדי לכפר על עון זה (רמב"ן שמות ל"ג, ד).
- * על ידי החלטת בני ישראל להרחיק עובדי עבודה זרה ולאבדם, התכפר להם חטא העגל והתקבלה תשובתם. ואף על פי שהיה להם רק רצון לעשות זאת, ועוד לא עשו בפועל (אור החיים ל"ד, א').
- * דוד המלך תלה כלי נגינה מעל מטתו לתקן חטא העגל שהיה במחולות וכלי נגינה (של"ה יומא פרק גר מצוה הלכות תשובה י"א).

דבר העורך

פרשת כי תשא מלאה בשלל נושאים מהותיים, אחד מהם ואולי המרכזי ביותר והמכונן ביותר בתולדות עם ישראל - חטא העגל. חטא העגל מתרחש זמן קצר לאחר שיא ההתגלות בהר סיני וקבלת התורה. משה רבינו עולה להר כדי לקבל את הלוחות הברית ונשאר שם ארבעים יום וארבעים לילה. העם, שלא עמד בהמתנה הממשכת, חושב שמשה שמת או שלא ישוב, והוא נכנס לחרדה ולתחושת אבדן מנהיגות וקשר עם ה' יתברך.

חטא העגל אינו רק עבודה זרה פשוטה, אלא כשל עצום באמונה ובמנהיגות, המשלב מספר רבדים: כשל באמונה וסבלנות - במקום 'לסמוך' ולהשען על ה' שדאג להם ביציאת מצרים ובמדבר, ושיחזיר את משה, העם דורש תחליף מידי למנהיג הנעלם שנאמר: "וירא העם כי בשש משה לרדת מן ההר; ויקהל העם על אהרן ויאמרו אליו, קום עשה לנו אלקים אשר ילכו לפנינו, כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים - לא ידענו מה היה לו".

יצירת מתווך פיזי - העם לא בקש לעבד אל אחר, אלא ליצר דמות מוחשית (עגל) שתשמש כעין מתווך (אשר ילכו לפנינו) ותזכיר גשמית לכח האלקי, כפי שהיה נהוג במצרים ובתרבויות הסובבות. הם יצרו במו ידיהם את מה שחשבו שיוביל אותם, במקום לסמוך על ההנהגה הגלויה, הנסתרת והרוחנית של השם יתברך. כפי שנאמר (ל"ב, ז): "אלה אלהיך ישראל אשר העלוד מארץ מצרים" - ההכרזה שלהם מראה שהם יחסו לעגל את הנסים שנעשו על ידי השם יתברך.

דבר נוסף ואולי חמור לא פחות והוא שכחת מעמד הר סיני - תוך פחות מארבעים יום הפרו את הדבור השני בעשרת הדברות (כ, ג-ד): "לא תעשה לך פסל וכל תמונה".... זוהי התרסה מידיה בברית שנכרתה.

כאשר משה רבינו יורד מן ההר ורואה את המחולות סביב העגל, הוא מבין את עמק השבר.

הרמב"ן (ל"ב, יט) מפרש שמשה שבר את הלוחות הראשונים כמעשה סמלי, כדי שלא ינתנו לבני ישראל שאינם ראויים להם ברגע זה, ולמעשה הוא הגן עליהם בכך שגורם לחטא להתפרסם בטרם נכנסה הקדשה העליונה (הלוחות) לתוכו. הלוחות היו את "כתבת הארוסין" בין השם יתברך לישראל, וכשנשברו, נשבר החוזה כדי לאפשר כריתת חוזה חדש לאחר תשובה.

חטא העגל הוא שעור נצחי בהנהגה ובאמונה בכמה מובנים, האחד: הצורך במנהיגות רוחנית - העם לא יכול לשאת חלל ריק. ברגע שמנהיג גשמי (משה) נעלם, הם מחפשים תחליף מוחשי (עגל), במקום להתחבר ישירות למנהיגות הרוחנית והיא בורא העולם - הקדוש ברוך הוא. זה מלמד אותנו על הצורך לפתח אמונה פנימית שאינה תלויה במראות עינים ובהוכחות גשמיות. השני: הלחץ שבשבר ובתשובה - העגל נטחן דק-דק, הלוחות נשברו, אך מתווך השבר נוצר משהו עמוק יותר - י"ג מדות של רחמים והלוחות השניים - מדות אלו נתנו למשה ככלי תפלה ובקשת מחילה לדורות.

הרמב"ם אומר שאלו הן מדות הנהגה שאנו מצויים להדמות אליהן (מה השם א-ל רחום, אף אתה היה רחום, ועל זה הדרך). זה מראה שגם לאחר הכשלון הגדול ביותר, יש דרך לתקון ולצמיחה, ושהתשובה היא חלק יסודי וחיוני בקשר בין השם יתברך לעם ישראל.

פרשת פרה על מה ולמה...

כאמור, שבת זו השלישית שב'ארבע פרשיות', היא פרשת פרה, שקורין בשבת הסמוכה לפרשת החודש (אין מפסיקין בין שתי פרשיות אלה). מוציאין שני ספרי תורה, באחד קורין לשבעה קרואים בפרשת השבוע, ובשני קורין למפטיי בסדר 'זאת חקת התורה' - פרשת הטהרה באפר פרה אדמה.

"זאת חקת התורה" (במדבר יט, ב) - אמר שלמה המלך (קהלת ז, כג): "כל זה נסיתי בחכמה" - לא הנחתי בעולם חכמה שלא עמדתי עליה, אולם כיון שהגיע לפרשת "פרה אדמה" אמר: "אמרת אחרונה והיא רחוקה ממני", חקרת שאלתי ופשפשתי - והיא רחוקה ממני, "והיא רחוקה" עולה בגמטריה "פרה אדמה", והקשי בהבנת מצוה זו, כיצד מצד אחד הפרה מטהרת הטמאים, ומצד שני מטמאת את הכלה העוסק בטהרת הטמא. וכדי להבין זאת נעין בדברי ה"בית הלוי" בפרשת בא (דבר המתחיל: על דבריו) שבאר: שגם במצות שאנו יודעים בהם הטעם כמו במצוה, שאמרו בה טעם על שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ עד שגאלם וכדומה, אין הטעם סבת החיוב, שהרי התורה קדמה לעולם (פסחים נ"ד) וגם קדם העולם היתה התורה, והיה כתוב בה מצות מצה. וגם אברהם אבינו וכל האבות קימו התורה כלה עד שלא נתנה, ואם כן בליל ט"ו אכל אברהם מצה ומרור - אף על גב שהיה אז קדם גלות מצרים, ועל כרחך מצוות אלו לא נצמחו מגאלת מצרים. רק להפך בזכות מצות פסח, מצוה ומרור שיש בלילה הזה נצמחה גאלת מצרים. כלומר, הטעם והחיוב של מצות מצוה הוא בגלל שפך רצח השם יתברך מטעם הפמס עמו עוד קדם בריאת העולם, אלא שהקדוש ברוך הוא ברב טובו סבב שתנתן לנו מצוה זו על ידי יציאת מצרים, שעל ידי כך נקימנה בשמחת לבב מתוך הפרת הטוב, וכך הוא בסבת כל המצוות. ועל כן אפלו המצוות השכליות כגון 'לא תרצח' ו'לא תגנב', אין סבת אסורן בגלל ששכל אדם הולך מבין את חמרת הגדולה שברציחה ובגנבה, ומואס בהם מטבעו, ולכן אסרו השם יתברך, אלא להפך, השם יתברך רצה לאסור את הרציחה והגנבה, ולכן השריש בטבע האדם למאס בהן ולהתרחק מהן.

אכן יש מן המצוות שרצון השם שטבע האדם ושכלו הישר יעזרו לו לקיים, לכן נטע באדם דעות ומסכמות, כאלו הרואות בעשית עברות כשפיקות דמים וגזלה, דבר בזוי שיש להתרחק ממנו, אך באמת התורה כלה חקה היא, שנאמר: "זאת חקת התורה".

על פי השלחן ערוך, חיוב קריאת פרשת פרה הוא מן התורה (ארח חיים תרפ"ה, ז). לעמית זאת, המשנה ברורה סובר כי חיוב קריאתה הוא רק מדרבנן (משנה ברורה שם ס"ק ט"ו בשם אחרונים).

* השפעת אמת כותב כי שבת זו היא זמן מיוחד לטהרה: "זמן זה מסייע לטהרה על ידי שבזמן המקדש היו כל בני ישראל עסוקים בטהרה בימים אלו לטהר עצמם לקדושת פסח, לכן הזמן מבקש תפקידו, ומסייע לטהרת הלב גם עתה".

* בשבת זו נתן לתקן את שרש כל החטאים: עקר קריאת פרשת פרה מכוונת על טהרת הלב מן העוונות. רבי צדוק הכהן מלובלין מפרש את ההפסדה, הנאמרת לאחר קריאת פרשת פרה, בה נאמר (חזקאל ל"ו, כ"ה): "וורקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם, ומכל גלוליתכם אטהר אתכם". מכאן, שעקר טהרת פרה אדמה היא הנקיות והזכוה מן העוונות ("פרי צדיק", פרשת פרה, אות ז).

"ושמרתם את השבת ... מחלליה מות יומת"

(ל"א, י"ד) - סיפור

יהודי בא לפני ה'חפץ חיים' ובקש להרים תרומה לישיבה בראדון, אלא שאותו יהודי מחלל שבת היה...
ה'חפץ חיים' החזיק את ידו של התורם, ליטף אותה בחם והחל בוכה. תמה התורם לפשר בכיו של הרב, וה'חפץ חיים' השיבו: בוכה אני על ה'יד הזאת שתשרף בגיהנום! כואב לי עליך מאוד, הרי אתה מחלל שבת'...

לאחר כמה רגעים החל אף התורם לבכות, ואמר: רוצה אני לחזר בתשובה ולשמר שבת! אלא שאתחיל רק מהשבת הבאה. את שבת זו אינני יכול לשמר, מאחר שעלי לסים את עסקי. אמר לו ה'חפץ חיים': 'אני הייתי מוכן להרשות לך, לו השבת היתה שלי, אבל השבת היא של הקדוש ברוך הוא'!...

"ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את"

השבת (ל"א, ט"ו) - שנה בשבת תענוג

בתלמוד ירושלמי על הפסוק 'וקראת לשבת ענג' שואל: במה מענגו, מר אמר בשנה, ומר אמר בתלמוד תורה, ולא נחלקו כאן בתלמיד חכם, כאן בבעל הבית.

נחלקו הראשונים למי השנה תענוג בשבת, שיטה הראשונה: תלמיד השונה כל ימי השבוע, לו השנה ענג בשבת, בעל הבית שאינו פנוי כל ימי השבוע ללמד, ובשבת הוא פנוי ותאב ללמד ומתענג, לו תלמוד תענוג בשבת, כך תרץ הרא"ם (מובא בשיטה מקובצת נדרים ל"ז: וכן המאירי (שבת ק"ח:)) שהתלמיד ששונה כל ימי השבוע מקים בשבת ענג שנה שלא יהא שכלו לאה יותר מדי, אבל בעל הבית שמתעסק כל ימות החל בעסקיו ראוי לו להתעסק מעט בשבת בתלמוד תורה דרך ענג, והוא שראיתי שם בירושלמי לא נתנו ימים טובים ושבתות אלא לעסק בהם בדברי תורה על ידי שהוא טורח בחול ואין לו פנאי, נתנו לו ימים טובים ושבתות לעסק בהם בדברי תורה.

וב'מאירי' שם מביא שיטה שניה: תלמיד שיש לו תענוג מלמוד מענגו בתלמוד תורה, ובעל הבית בשנה.

וה'משנה ברורה' (סימן שמ"א סק"ב) כתב אם נדר שלא לישן בשבת מתירין לו הנדר, שזהו מתענוגי שבת אם רגיל בכך.

וה'בני יששכר' (מאמרי השבתות מאמר י' כבוד וענג שבת) כתב מדוע שנה בשבת תענוג: 'אמרו חכמי הקבלה שנה בשבת תענוג ראשי תבות שבת, וכתבו לישן בשבת גם ביום (פרי עץ חיים) שער השבת פכ"א).

וה'דברי חיים' אמר שאדרבה, בשבת צריך לישן קצת, על פי הגמרא (שבת י'). 'אמר הקב"ה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, אם כן מי יכול למעל בשמירה של המתנה... [מצדני אשר]

"אך את שבתתי תשמרו פי אות הוא ביני וביניכם לדתיהם לדעת פי אני ה' מקדשכם"

(ל"א, כ"ג)

בשמונה מקומות התורה מצוה אותנו על שמירת שבת, לאחר שנצטוונו בפרשת יתרו וכן בפרשת משפטים שוב חוזרת התורה על שמירת השבת בפרשתנו, מה יש ללמד מפסוק זה? יסוד חשוב אומרת לנו התורה, קדשת נפש מישראל גדולה מקדשת השבת, אמנם מצוה אותנו התורה "אך את שבתתי תשמרו" (נאמר שבתותי לשון רבים הכולל את החגים ואת יום הכפורים) אך זכרו "כי אני ה' מקדשכם" - קדשתכם גדולה מכל השבתות והחגים, שאם יש על המאזנים כף אחת שמירת שבת ועל הכף השניה פקוח נפש, הצלת נפשות דוחה את כל התורה.

[הרב שמעון בוגדרי שליט"א]

העגל היפה שנשבר - סיפור

באחת מערי אירופה הקטנות חי יהודי עני וירא שמים, שהיה מלמד גדול בתורה ובחסידות. הוא האמין בכל לבו שאין כישלון שאין בו תקון, ושאין מצב שבו שואו בו עדין אור. יום אחד, נכנס בנו הקטן לבית, עצוב כלו. בידו החזיק פסלון קטן של עגל, שיצר במהלך השבוע בחדר היצירה. העגל היה עשוי מחמר, צבוע יפה, והילד השקיע בו את נפשו. "אבא, ראה מה קרה!" אמר בנו בבכי. העגל נפל מידו, ראשו נתק, ולאחר גופו נבקע סדק גדול. האב, שלמד את הלכה מחטא העגל ולוחות הברית, חיך במתק. "הוי בני יקירי", אמר האב ולקח את החלקים השבורים.

"אומרים חכמינו ששברי הלוחות הראשונים נשמרו בקפסה מיוחדת בתוך ארון הברית - לצד הלוחות השלמים שקבלנו בפעם השנייה".

הילד הסתכל עליו בתמיהה. "למה, אבא? אם הם נשברו, אז הם לא שווים כלום! הם מסמלים את הכישלון של עם ישראל!"

"נכון", הנהן האב. "הלוחות הראשונים יצגו את השלמות האלקית שלא יכלנו לשאת. הם היו מעשה אלקים - מושלמים ללא דפי. כאשר נשברו, למד אותנו הקדוש ברוך הוא שהדרך אל הקדשה עוברת דרך השבר".

האב הביא דבק חזק וחומרי מלוי ואמר: "בני, אנחנו לא נעשה עגל חדש. אנחנו נתקן את זה. נדביק את הראש, ונמלא את הסדקים. כשנסים, הוא לא יהיה מושלם כמו שהיה - אבל הוא יהיה אמיתי יותר".

"העגל המתקן שלך", הסביר האב, "מסמל את הלוחות השניים, אשר אותם נצח משה 'פסל לך' - התורה באה משמים, אך הפלי שמחזיק אותה (האבן) נעשה על ידי האדם".

אנחנו לא צריכים להיות מלאכים מושלמים; אנחנו צריכים להיות בני אדם שאם מקלקלים מתקנים ואם נופלים אז קמים. הם עבדו יחד, הבן ואביו, ותקנו את העגל. הסדקים נותרו גלויים לעין, כמזכרת לנפילה.

האב סים במסר לחיים: "זכר, בני, הלוחות השלמים נשמרו רק בגלל ששברי הראשונים נשמרו בארון. השבר שלך, הטעות שלך, החסר שלך - הם לא מחלישים אותך. אם אתה מסכים לתקן וללמד - הם מקדשים אותך ונותנים לך מקום לצד השלמות".

אומרת הגמרא (מסכת סנהדרין ק"ו:): "אין פרענות באה על ישראל שאין בה מקרטוב מעגל הראשון". דהיינו, אין מציאות קשה, צרה או שבר שחווה עם ישראל, שאין בה איזה חלק קטן (קרטוב = מעט מאד) מחטא העגל.

הסיפור מחבר את חטא העגל לרעיון של הכלת הכישלון כחלק מהצמיחה, ולדעת "כי שבע פעמים יפל צדיק וקם" (משלי כ"ד, ט"ז), וישמע החכם ויוסיף לקח.

"וירא העם פי בשש משה" (ל"ב, א') - מהו

הפסוק הכי ארוך בתורה?

הפסוק בעל מספר התבות הגדול בתורה נמצא בפרשת השבוע: פרק ל"ב פסוק א'! יש בו שלושים וארבע תבות. אחריו יש שני פסוקים בני שלושים ושלש תבות, גם הם בספר שמות: (ז', ט'), (ל"ד, י'). בספר דברים: (ג', ו'), יש פסוק בן שלושים ושתים תבות. בספר ויקרא: (ט"ז, כ"א), יש פסוק בן שלושים ואחד תבות. בבראשית ובמדבר יש פסוקים בני שלושים תבות. "קשה עלי פדתכם" ... הפסוק הארוך ביותר בתנ"ך נמצא במגלת אסתר (ח', ט'), "ויקראו סופרי המלך" - יש בו ארבעים ושלש מילים! ["נר לשלחן שבת"]

חזון באמונה - סיפור

כאמור בחטא העגל נפלו עם ישראל באמונה.

רמז נפלא יש בשתי תבות 'אני מאמין' נקראים הן בישר והן בהפוך - אם תעביר את האות א' שבראש תבת 'אני' לסוף תבת 'מאמין', ובא לומר שעלינו להיות 'מקשה' אחת של אמונה, הן כשהכל הולך למישרין (בישר) הן כשהמצב הפוך חס ושלום, ובכל אשר הוא פונה הוא נופל ונכשל לא עלינו, גם אז יזעק 'אני מאמין'... כי הקדוש ברוך הוא אינו עושה מאומה לרעתו, והכל לטובתו הגמורה.

באחד ממסעותיו שחר רבי נפתלי מראפשיץ זכרו יגן עלינו, עגלון נכרי שיקח אותו עם כמה מתלמידיו למחוז חפצו, בעל העגלה קבע את דמי הנסיעה כשהוא מחשב שה'פמליה' תמנה ששה אנשים, אמנם למעשה היו שבעה אנשים.

בטרם יצא לדרך מנה בעל העגלה את מספר הנוסעים, והנה רואה הוא שבעה אנשים, תכף ומיד הרים את קולו על ה'חפצה' להעלות איש נוסף על מה שדברו ביניהם מתחילה, מה עשה הרה"ק שהיה כנודע 'חכימא דיהודא' (חכם של היהודים), ירד מן העגלה והחל למנות את הנוסעים, כשהוא מראה לבעל עגלה שאין כאן אלא ששה... (כי הרבי בעצמו אינו מן ה'מנויים', שהרי בעת ה'מנין' עמד מחוץ לעגלה) נחה דעת הנכרי וחר למקומו בראש העגלה - מחוצה לה, ואף הרבי עלה על העגלה, אך שוב סובב את ראשו והנה הוא רואה 'מעשה נסים' - שוב יושבים בעגלתו שבעה אנשים ולא ששה...

חזר הרבי וירד לארץ והראה לו 'באצבע' שיש כאן ששה ולא שבעה, ולא פקפק יותר העגלון ונסע למחוז חפצו לשלום.

באותה שעה אמר הרבי מראפשיץ כי למוד גדול למד ממעשה זה, כי מה שנראה 'מלמטה' אינו כפי הנראה באמת 'מלמעלה'... וכך הוא לכל חיי האדם והליכותיו, שכאן 'למטה' בהאי עלמא נראה כ'רעה', אך המתבונן 'מלמעלה' רואה את הטובה הגדולה והאמתית שיש בזה, ואין לו לאדם אלא להאמין בהקדוש ברוך הוא ובהשגחתו מהשמים ממעל על הארץ מתחת.

וכך אמר רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א כי דרכם של בני אדם לומר הנה בהיטי על העולם נראה לי כי כאן בזה העולם אין כל סדר, כאן עומד בגן וכאן עץ - זה גבוה וזה נמוך וכו', במקום זה מסובב לו אדם חסר פרנסה ומלא בצרות ומשגהו מהלך כשצרה מסימת מעיקה על לבו, ואלו בשמים הכל מתנהל 'מסדר' החמה יוצאת בשעה פלונית והכוכבים בשעתם וכו', ובאמת כל זה אינו נראה כן אלא למי שמביט על העולם מלמטה אבל מהמטוס יראה כי הכל מסדר להפליא בחשבון נפלא.

”ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה”

(ל"ג, ז) - גורל הגר"א

שנים אחדות שהתה ישיבת 'באר יעקב' בירושלים. כאשר נצבו בפני פרשת דרכים: האם לשוב לבאר יעקב, או להשאיר בירושלים, מקומה של הישיבה בירושלים היה נוח יותר וראשי הישיבה התלבטו.

החליט ראש הישיבה, הגאון רבי משה שמואל שפירא זצ"ל, לערוך גורל הגר"א. הפסוק שעלה בגורל היה: "ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה".

רבי משה שמואל ראה בפסוק תשובה ברורה כי על הישיבה לשוב לבאר יעקב ("רבי משה שמואל").

”וביום השביעי שבת וינפש” (ל"א, י"ז) - היכן

נרמו בפרשה שיש לאדם נשמה יתרה בשבת,

ומדוע נתנה לאדם נשמה יתרה בשבת?

כתב 'פעל הטורים' על הפסוק 'וביום השביעי שבת וינפש' שהם סופי תבות 'שתיים', מפני שיש לאדם שתי נפשות בשבת.

וב'ספורנו' כתב, לכך ביום השביעי נעשה האדם בעל נפש יתרה שהיא תוספת הכנה להשיג מה שציון אליו ה'אל יתברך בשלמות פעולתו, באמרו 'נעשה אדם בצלמנו כדמותנו' (בראשית א', כ"ו).

ורש"י (במסכת ביצה ט"ז). כותב שהנפש היתרה שיש באדם הוא 'רחב לב למנוחה ולשמחה ולהיות פתוח לרוחה ואין נפשו קצרה עליו', ומאידך כתב 'בעל הטורים' (ויקרא י', י') לכך אדם מרגיש כבדות במוצאי שבת בגלל הנשמה היתרה שאבדה ואז האכל מכביד עליו.

בברכת התורה

"לאדם מערכי לב ומה' מענה לשון" (משלי טז, א)

לעילוי נשמה

מור"א אבי: יעקב בן רחל וצדוק: מרן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל
מרת אימי: שרה-סרה בת שמחה ויוסף: הרב מאיר נסים בן כמסאנה
מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה: הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל
נפתלי בן רוזה: אברהם בן שמחה: גורג'י בן שמחה: יעקב ישראל בן גלית
רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה: בן ציון קליין
שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל
אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם: רפאל בן תמו
אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דוד (רוג'ה) בן שמחה
משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו
שמחה בת סרה: יפה נדרה בת נעמה: רוזה בת שמשון: דליה בת חיים
הגר בת אהרן והרטה: כותון בת חביבה: האובה (דייזי) בת טובה
רחל בת חנה: חנינה בת כמיסה: ורד בת אידה: חנה בת אביבה וראובן
שושנה נוואל בת שדרה: רבקה בת רחל

להצלחה: אליעד יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה: בנימין בן צילה
גילי בלומנר: אלעזר בן שמחה

זיווג הגון: גימי שמואל בן אסתר: אליעד יעקב בן פאולה: יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה
רחלי בת זוהבה: עדינה בת שמחה: בתיה בת אסתר: זוהבה בת אטו
נעמה בת אסתר: תמר בת פאולה: אריק בן חיה: שלי בת חיה

לרפואה:

אהרן בן רוזה: משה בן רוזה
מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט
עודד בן גור: גולן בן דינה: אסתר בת שושנה
אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זוליס בת חנה
פאולה בת דינה: גלית בת חות: מרים קרן בת רבקה
אילה לאה בת ציפורה
רחל בת נווארה: רות בת לינה: טרית בת רחל
לימור הודיה, ושרונה בנות תורן יפה

לזרע של קימא:

יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים
נפתלי שלמה בן לאה: לאור בן דינה
שושנה רייזל בת מינה: שירה בת שושנה
שמחה צביה בת רחל: יעל בן שלומית
רחל בת חיה: לאה רחל בת איריס
ויקטוריה תקוה בת רינה: נדאלה בת שפרה
מאיר יעקב בן רחל: הילה בת ישראל
מיר בת סוזן: חיים יוסף בן איריס: סהר בת שהאין

להזמנות, להקדשות ולתרומות במייל:

Ronbarina@gmail.com

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים

”ושמרו בני ישראל את השבת” (ל"א, ט"ז) -

שמירת שבת - ללא פשרות! - ספור

מספר ר' גואל אלקריף: גיסי, מוסר שעור גדול מאד ב"דף היומי" בבית הכנסת "אחינו" באלעד. כשהם למדו בשעור את הסגיה העוסקת בשאלה האם המתים יודעים מה שקורה כאן בעולם, נעמד אחד הלומדים בשעור, ר' אהרן, שחזר בתשובה לפני כחמש-עשרה שנה, וסיפר: ירשתי מאבי מגרש ברעננה בגדל שני דונם. לימים החלטתי למכר אותו, ודרשתי עליו מיליון וחצי דולר. המתוך עמו התעסקתי הסביר לי שזה מחיר לא רגיל, ואף אחד לא יתן לי את הסכום הזה, אף אני התעקשתי: 'זה הסכום שאני דורש. מי שלא מתאים לו - שלא יקנה'!... יש לצין שהדגשתי למתוך שאני לא מתעסק במכירת המגרש בשבתות. עברו חדשים, שלושה, ועדיין לא נמצא מישהו שהסכים לסכום הזה. הסכמתי להוריד למיליון ושלוש מאות, אף גם בסכום הזה לא נמצא קונה.

"שבת אחת, כשחזרתי מהתפלה, אשתי ספרה לי שהמתוך היה פה עם קונה והראה לו את המגרש. הוא הדגיש לו שהמוכר לא מתעסק עם המכירה בשבת, אבל כדאי לבוא לראות במה מדבר, ואולי גם קצת לדבר אתי... אבל, חלילה, בלי לעשות מעשה.

"במוצאי שבת המתוך צלצל אלי והודיע לי שמדבר בקונה רציני, המענין לקנות את המגרש במיליון וחצי דולר, כפי שדרשתי בתחלה. אבל אני הבהרתי לו שאני לא מענין למכר לו את המגרש מכיון שהקונה בא לראות אותו בשבת, דברתם ביניכם עליו בשבת, כל זה גובל בחלול שבת.

"המתוך ידע שאני בעל תשובה ואמר לי: 'אל תהיה קיצוני מדי' אבל אני החלטתי שלחזר בתשובה זה בלי לגמגם. זה לא גם פה וגם שם. וסרבתי, למרות שבאמת זה היה עבירי נסיון אדיר.

"בלילה אבי, שהוריש לי את המגרש, נגלה אלי בחלום, ושאל אותי אם אני מענין למכר את המגרש. משהשבת בחיוב אמר לי: 'אל תמכר אותו בפחות משני מיליון דולר'. כשהתעוררתי בבקר נזכרתי בחלום אף אמרתי לעצמי 'חלומות שוא ידברון'. במיליון וחצי אי-אפשר למצא קונה, עוד לדרש שני מיליון... מטבעי אינני טפוס של חלומות...

"אבל החלום חזר על עצמו בלילה השני, וגם השלישי. הבנתי שיש דברים בגו. שבווע לאחר מכן המתוך צלצל והודיע לי שהוא מצא קונה, יהודי מקנדה, עשיר גדול, המענין מאד לרכש את המגרש. קטעתי את דבריו ואמרתי לו: 'דע לך שהמחיר שאני דורש עליו השתנה! אני דורש עליו שני מיליון דולר'...

המתוך כמעט יצא מדעתו: 'השתגעתי? תגיד תודה שמצאתי לך קונה שמוכן לשלם מיליון וחצי'... אף אני בשלי: 'תגיד לו שחלה אי הבנה ואני דורש עליו שני מיליון. מתאים לו - טוב, לא מתאים לו - גם טוב'...

"כעבר כמה ימים המתוך חזר עם תשובה: 'היהודי מענין במגרש. הוא צריך מגרש דוקא בגדל הזה ודוקא במקום הזה ולכן הוא מוכן לשלם עבורו את מלוא הסכום שאתה דורש, שני מיליון דולר'...

מה למדנו מהספור? אני בטוח שהיו הרבה רבנים שהיו מוצאים התרים למכר את המגרש לקונה הראשון שהגיע בשבת. אבל האיש שלנו לא חפש התרים. הוא בחר ללכת על שמירת השבת עד הסוף. ומי שמוסר את נפשו על הקדשה - זוכה לסיעתא דשמיא עצומה.

לכל אדם יש במהלך החיים כל מיני צמתים המחביים אותו לבחר. לעתים הדילמות קשות מאד, הנסיונות קשים, והבחירה דורשת המון תעצומות נפש. מי שסומך על הקדוש ברוך הוא- ירויח!